

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Kapucinski trg 5

Poslovni broj: P-31/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, temeljem prijedloga višeg zemljišnoknjižnog sudskog savjetnika-specijalista Ivica Franjića, u pravnoj stvari tužitelja Petra Vodopije, OIB: 04842621020, iz Varaždina, Šemovečkih žrtava 54, zastupanog po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupano po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui d.o.o. iz Zagreba, radi isplate stečenog bez osnove, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 21. svibnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja uz zamjenicu punomoćnika tužitelja Neru Hainš, odvjetničku vježbenicu u OD i zamjenice punomoćnika tuženika Ane Čopor, odvjetnice iz Varaždina, te na objavi presude dana 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, OIB: 53056966535 da tužitelju Petru Vodopiji, Šemovečkih žrtava 54, Varaždin, OIB: 04842621020 isplati ukupan iznos od 384,08 EUR (tristoosamdesetčetiri eura i osam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na pojedine iznose teče kako slijedi:

na iznos od 363,55 EUR od 19. travnja 2007. godine do isplate,
na iznos od 20,53 EUR od 13. veljače 2014. godine do isplate,
sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, OIB: 53056966535 da tužitelju Petru Vodopiji, Šemovečkih žrtava 54, Varaždin, OIB: 04842621020 naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 582,41 EUR (petstoosamdesetdva eura i četrdesetjedan cent) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Petar Vodopija, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri d.o.o. , pokrenuo je ovaj parnični postupak protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi i povrata iznosa stečenih bez osnove , uz ukupnu vrijednost predmeta spora od 384,08 EUR. Pravni odnos između stranaka započeo je 16. travnja 2007. godine sklapanjem Ugovora o kreditu broj 320-50-4035654 u Varaždinu, kojim je banka tužitelju odobrila iznos od 18.415,86 CHF u kunskoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 84 mjeseca i promjenjivom kamatnom stopom. Spor se prvenstveno fokusira na dvije specifične ugovorne stavke: članak 3., kojim je propisana jednokratna naknada za obradu kredita u visini od 3,30% iznosa kredita, te članak 9., koji uvjetuje prijevremenu otplatu kredita isključivo uz suglasnost i uvjete koje samostalno određuje tuženik. Činjenično stanje pokazuje da je tužitelju odmah prilikom isplate kredita, dana 18. travnja 2007. godine, ustegnuta naknada za obradu u iznosu od 2.739,20 HRK, što preračunato iznosi 363,55 EUR. Kasnije, u veljači 2014. godine, tužitelj je odlučio prijevremeno otplatiti kredit, no tom mu je prigodom banka naplatila dodatnih 154,67 HRK, odnosno 20,53 EUR, na ime naknade za konačnu otplatu sukladno svojoj tadašnjoj Tarifi naknada. Tužitelj argumentira da su oba navedena iznosa naplaćena bez valjane pravne osnove jer su sporne ugovorne odredbe ništetne. U pogledu naknade za obradu kredita, tužba ističe da je ona protivna prisilnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja i izvršavanja ugovora (ZZP/03 i ZZP/07) , jer o njoj nije pojedinačno pregovarano niti su tužitelju jasno prezentirani stvarni troškovi banke koji bi opravdali takav namet. Ovakvo postupanje banke tužitelj smatra suprotnim načelu savjesnosti i poštenja jer uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Dodatno, tužitelj osporava zakonitost naknade za prijevremenu otplatu pozivajući se na Zakon o obveznim odnosima, koji propisuje da dužnik ima pravo ispuniti novčanu obvezu prije roka. Iako banka teoretski ima pravo na naknadu stvarne štete pretrpljene ranijom otplatom, ona ne smije obuhvaćati izmaklu dobit u obliku neostvarenih kamata. Tužitelj naglašava da takva praksa banaka nije u skladu s europskim direktivama niti s modernim hrvatskim zakonodavstvom o stambenom potrošačkom kreditiranju. Konačno, osnovanost tužbenog zahtjeva temelji se na recentnoj sudskoj praksi najviših instanci, pri čemu se izričito navode presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz 2022. i 2024. godine (Rev-112/2018-2 i Rev-673/2023-2). Tim je odlukama zauzeto jasno pravno shvaćanje o nepoštenosti i ništetnosti odredbi o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita, čime se potvrđuje pravo tužitelja na povrat spornih sredstava zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik Raiffeisenbank Austria d.d., zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui d.o.o. , podnio je pravovremeni odgovor na tužbu u kojem u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužitelja Petra Vodopije. U uvodnom dijelu tuženik potvrđuje da je s tužiteljem 16. travnja 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 320-50-4035654 u kunskoj protuvrijednosti 18.415,86 CHF uz ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu, ali naglašava da je taj ugovor sklopljen sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima kao posebnog zakona koji regulira bitne sastojke kredita. U odnosu na navode o ništetnosti naknada, tuženik tvrdi da je odredba čl. 3. o jednokratnoj naknadi za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva svakom prosječnom potrošaču. Smatra da pravnu osnovu za naplatu te naknade čine sam

Ugovor i opći akti banke. Također se protivi tvrdnjama o ništetnosti odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu, navodeći da je pravo na taj obračun temeljio na Pravilniku o naknadama, na što je tužitelj pristao svojim potpisom bez ikakvog prethodnog prigovora. Tuženik smatra da tužitelj neutemeljeno proziva ugovorne odredbe nepoštenima i nedopuštenima jer mu je svaka stavka prije potpisivanja bila objašnjena. Ključan dio tuženikova odgovora na tužbu predstavlja prigovor zastare potraživanja, pri čemu se poziva na opći zastarni rok od pet godina prema Zakonu o obveznim odnosima. Budući da je tužba podnesena 17. siječnja 2025. godine, a naknade su naplaćene znatno ranije, tuženik zaključuje da je svaka eventualna tražbina zastarjela. Dodatno osporava navode o povredi načela savjesnosti i poštenja, pojašnjavajući da za utvrđenje nepoštenosti moraju biti ispunjeni kumulativni uvjeti o kojima ovdje nema govora, jer je tužitelj bio informiran i slobodnom je voljom sklopio ugovor. Slijedom svega iznesenog, tuženik predlaže sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan te da naloži tužitelju naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (listova 7-11 spisa), otplatni plan (list 12-15 spisa) te je saslušao tužitelja.

4. Tužitelj Petar Vodopija u svom je iskazu potvrdio da je 16. travnja 2007. s tuženikom sklopio predmetni ugovor o kreditu, naglasivši pritom da prilikom samog čina sklapanja nitko od službenika banke s njim nije prolazio kroz pojedinačne članke ugovora. Naveo je kako mu je uručen tipski ugovor koji je imao priliku pročitati, ali bez ikakvih posebnih pregovora, s obzirom na to da mu je ponuda bila prezentirana po principu „uzmi ili ostavi“, što je on naposljetku prihvatio. Što se tiče spornih naknada, tužitelj tvrdi da ga nitko o njima nije ništa pitao niti je o njima bilo riječi u smislu pregovaranja. Odgovarajući na pitanja, pojasnio je kako mu nije pružena informacija o stvarnoj strukturi tih naknada niti o njihovoj korelaciji s ukupnim iznosom kredita. Također mu nije objašnjeno s kojim mu se točno razlogom naplaćuje naknada za prijevremenu otplatu niti su mu pojašnjeni uvjeti pod kojima se te naknade uopće naplaćuju. Ponovio je da o naknadama nije pojedinačno pregovarao jer mu takva mogućnost nije bila dana, već mu je tipski ugovor jednostavno stavljen na stol, a o mogućoj ništetnosti predmetnih naknada vjerojatno je naknadno saznao putem medija.

5. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja kako je konačno postavljen u cijelosti osnovan.

6. Sud je temeljem provedenih dokaza utvrdio sljedeće:

- Sklapanje ugovora: Tužitelj Petar Vodopija (kao korisnik kredita) i tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. sklopili su 16. travnja 2007. godine u Varaždinu Ugovor o kreditu broj 320-50-4035654,

- Predmet i iznos kredita: Banka je tužitelju odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 18.415,86 CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja,

- Ugovorena kamata i rok: Ugovorena je redovna promjenjiva kamatna stopa od 5,55% godišnje, uz rok otplate od 84 mjeseca,

- Naplaćena naknada za obradu: Prilikom isplate kredita 18. travnja 2007. godine, tuženik je tužitelju jednokratno naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 363,55 EUR (2.739,20 HRK), što je odgovaralo ugovorenih 3,30% iznosa kredita,

-Prijevremena otplata i dodatna naknada: Tužitelj je u veljači 2014. godine prijevremeno otplatio cjelokupni kredit, pri čemu mu je tuženik, temeljem članka 9. Ugovora, naplatio naknadu za prijevremenu otplatu u iznosu od 20,53 EUR (154,67 HRK),

-Netransparentnost ugovornih odredbi: O odredbama o naknadama (čl. 3. i čl. 9. Ugovora) nije se pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik tužitelju jasno obrazložio strukturu stvarnih troškova koji bi opravdali te naknade,

-Ništetnost prema ZZP-u: Ovaj sud smatra da su navedene odredbe ništetne jer su suprotne načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, što je u suprotnosti s tada važećim Zakonom o zaštiti potrošača,

-Pravna stajališta Vrhovnog suda: Tužitelj se poziva na utvrđenu sudsku praksu Vrhovnog suda RH (presude Rev-112/2018-2 i Rev-673/2023-2) kojom je potvrđena ništetnost ovakvih ugovornih odredbi o naknadama, te ovaj sud prihvaća stav tužitelja,

-Osporavanje zastare: Iako tuženik ističe prigovor zastare, tužitelj potražuje povrat ukupnog iznosa od 384,08 EUR kao stečeno bez osnove, smatrajući da pravo na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva, te je sud dao za pravo tužitelju.

7. Na temelju cjelokupne dokumentacije — tužbe, odgovora na tužbu, ugovora o kreditu te iskaza tužitelja — sporno pitanje između stranaka može se svesti na nekoliko ključnih pravnih i činjeničnih točaka: valjanost ugovornih odredbi o naknadama: stranke se spore jesu li odredbe članka 3. o naknadi za obradu kredita i članka 9. o naknadi za prijevremenu otplatu ništetne. Tužitelj tvrdi da su one nepoštene jer uzrokuju neravnotežu na štetu potrošača, dok tuženik ističe da su te odredbe jasne, razumljive i ugovorene sukladno zakonu. U pogledu transparentnosti i pregovaranja: tužitelj u iskazu tvrdi da mu nitko nije pojasnio smisao naknada niti je o njima mogao pregovarati („uzmi ili ostavi“), dok tuženik navodi da je svaka odredba objašnjena prije potpisivanja. Također, stranke se spore o stvarnom trošku banke: sporno je predstavljaju li te naknade stvarni trošak koji je banka imala pri obradi i zatvaranju kredita. Tužitelj smatra da banka nije dokazala objektivne troškove, dok tuženik smatra da je naplata opravdana općim aktima banke i samim ugovornim pristankom tužitelja. Uz navedeno stranke se spore o pitanju zastare: tuženik ističe prigovor zastare, smatrajući da je protekao opći zastarni rok od pet godina za povrat isplaćenih iznosa. S druge strane, tužitelj temelji zahtjev na ništetnosti ugovornih odredbi, za koju smatra da pravo na isticanje ne zastarijeva.

8. Nakon provedenog dokaznog postupka, u kojem je sud izvršio uvid u predmetni ugovor o kreditu te ocijenio iskaz tužitelja Petra Vodopije, ovaj je sud donio zaključak o osnovanosti tužbenih navoda. Sud je utvrdio da je tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari te da tužitelj nedvojbeno ima status potrošača. U prilog tome ide činjenica da iz samog ugovora ne proizlazi bilo što suprotno, odnosno u samom ugovoru nema nikakvih naznaka da se sklapa s korisnikom kredita kao s poslovnim subjektom, a na tuženiku je bio teret dokazivanja suprotnog, te tuženik nije ponudio nikakve dokaze koji bi osporili tužiteljevo svojstvo potrošača u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača. Nadalje, sud je na temelju iskaza tužitelja utvrdio da se o spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što se posebno odnosi na naknadu za obradu kredita i naknadu za prijevremenu otplatu. Prvostupanjski je sud zaključio da te odredbe nisu bile jasne ni razumljive jer nisu sadržavale precizne parametre za određivanje strukture navedenih naknada, zbog čega se iste smatraju ništetnima prema odredbama Zakona o

obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača. Shodno tome, sud je utvrdio obvezu tuženika da tužitelju vrati sve iznose primljene po osnovi koja je utvrđena ništetnom, uz zaključak da se tuženik u konkretnim okolnostima mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Uz to, ovaj sud je nadalje ocijenio kao neosnovan tuženikov prigovor zastare tužiteljevog potraživanja, ocjenjujući da zastara tužiteljeve novčane tražbine koja se temelji na ništetnosti počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom su predmetne ugovorne odredbe utvrđene ništetnima primjenom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, prema ocjeni ovoga suda je zahtjev tužitelja osnovan primjenom Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03 odnosno ZZP/07).

9. Budući da je na tuženiku, kao trgovcu koji koristi unaprijed sastavljene standardne ugovore, ležao teret dokaza da se o pojedinim ugovornim odredbama pregovaralo, a on uopće nije predložio relevantne dokaze o pregovaranju u predugovornoj fazi, prvostupanjski sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu tužitelja. Tužitelj je posvjedočio da nikakvih pregovora prije sklapanja ugovora nije bilo te da mu je jednostavno rečeno kako se radi o obvezama koje mora platiti, zbog čega je sud ocijenio da su predmetne odredbe nepoštene jer uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U odnosu na odredbu kojom je propisana naknada za obradu kreditnog zahtjeva, tuženik nije dokazao pojedinačno pregovaranje, već je ugovor bio unaprijed sastavljen bez utjecaja tužitelja na njegov sadržaj. Tuženik je ustrajao na stavu da je ta odredba jasna, razumljiva i uočljiva. U konkretnom slučaju, sud je vodio računa o svim tim parametrima te zaključio da je navedena odredba ništetna jer je, unatoč formalnoj jasnoći, bila unaprijed formulirana i tužitelju nametnuta kao obveza bez znanja o tome na što se konkretno odnosi. Tuženik nije dokazao opravdanost visine naknade određene u postotku, što samo po sebi upućuje na to da njome nisu pokriveni stvarni troškovi obrade svakog pojedinog zahtjeva, jer bi u protivnom naknada bila ugovorena u fiksnom nominalnom iznosu. Budući da u ugovoru nije specificirano na što se naknada odnosi, a tuženik ni u postupku nije obrazložio koje su usluge njome podmirene, sud je utvrdio da je ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajnu neravnotežu na štetu tužitelja. Isti takav stav je ovaj sud zauzeo i u pogledu naknade za prijevremenu otplatu predmetne kreditne obveze.

10. Odluka o troškovima postupka u cijelosti se temelji na primjeni odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22 - dalje ZPP). Budući da je tužitelj Petar Vodopija u ovoj pravnoj stvari u potpunosti uspio sa svojim postavljenim tužbenim zahtjevom (ostvarivši 100% uspjeh u sporu), tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. dužan mu je u cijelosti naknaditi sve opravdane, nužne i specificirane troškove parničnog postupka. Uvidom u troškovnik koji je punomoćnik tužitelja predao u spis na ročištu dana 21. svibnja 2026. godine, a sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 - dalje OT), Sud je tužitelju u cijelosti priznao i dosudio zatražene troškove kako su specificirani, s obzirom na to da su sve poduzete radnje bile nužne za vođenje i uspješno okončanje ovog postupka.

Sud je tužitelju priznao i dosudio troškove za rad odvjetnika i sudske pristojbe kako slijedi:

- trošak sastava dopisa punomoćnika tužitelja tuženiku od 9. prosinca 2024. godine u iznosu od 50,00 EUR;

- trošak sastava tužbe od 17. siječnja 2025. godine u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. OT-a;

- trošak sastava obrazloženog podneska od 14. kolovoza 2025. godine u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- trošak zastupanja na ročištu od 17. veljače 2026. godine u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 1. u svezi s Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- trošak zastupanja na ročištu od 21. svibnja 2026. godine u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 1. u svezi s Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- pripadajući porez na dodanu vrijednost (PDV) po zakonskoj stopi od 25% na zbroj upravo navedenih odvjetničkih troškova od 450,00 EUR, što iznosi 112,50 EUR;
- trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR sukladno Zakonu o sudskim pristojbama;
- trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 13,27 EUR sukladno Zakonu o sudskim pristojbama.

Zbrojem svih navedenih stavki (450,00 EUR odvjetnička nagrada + 112,50 EUR PDV + 6,64 EUR pristojba na tužbu + 13,27 EUR pristojba na presudu), ukupno priznati i dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelja iznosi točno 582,41 EUR. Sud je tužitelju dosudio troškove sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a, budući da su svi zatraženi troškovi odmjereni prema važećem obračunu i priloženom troškovniku tužitelja. Na dosuđeni trošak parničnog postupka u iznosu od 582,41 EUR, sud je tužitelju dosudio zakonsku zateznu kamatu koja teče od dana donošenja ove prvostupanjske presude (28. svibnja 2026. godine) do isplate, sukladno odredbi iz čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine 142/12, 25/13, 93/14, 73/17, 131/20 i 114/22 - dalje OZ). Kamatna se stopa određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a tuženik je dužan ovaj iznos isplatiti tužitelju u parničnom roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

U Varaždinu 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog otpravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni otpravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ OD Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina (za tužitelja)

2/ OD Mađarić & Lui d.o.o. iz Zagreba (za tuženika) – vaš znak: RBA-PAS-1716

Broj zapisa: **9-30888-acf9d**

Kontrolni broj: **05a65-041aa-8b875**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.